

HELEN FIELDING

*Bridget Jones
Boja per ell*

Traducció d'Ernest Riera

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Bridget Jones. Mad About the Boy*
© Helen Fielding, 2013

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2013

© de la traducció: Ernest Riera Arbussà, 2013

© d'aquesta edició: Edicions 62, SA
Peu de la Creu 4, 08001, Barcelona
info@edicions62.cat
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, sl,
Carrer Aragó, 390, 08013 Barcelona
Imprès a Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 23.553-2013

ISBN: 978-84-297-7159-6

A Dash i Romy

PRÒLEG

Dijous 18 d'abril del 2013

2.30 p.m. La Talitha m'acaba de trucar, amb aquella veu urgent que fa sempre i que diu «siguem-discretes-però-melo-dramàtiques».

—Maca, només et vull fer saber que el vint-i-quatre de maig és el meu seixantè aniversari. Evidentment, **NO DIRÉ PAS** que en faig seixanta. I tingues la boqueta tancada, perquè no penso convidar tothom. Però volia que et reservessis la data.

M'ha entrat el pànic.

—Seria genial! —m'he entusiasmat, de manera poc convincent.

—Bridget. No pots deixar de venir de cap de les maneres.

—Mira, el cas és...

—Què?

—Que aquella nit en Roxster fa trenta anys.

Silenci a l'altra banda del telèfon.

—Vull dir que segurament ja no sortirem, d'aquí a llavors, però si encara sortim, serà... —Vaig deixar la frase penjada.

—Acabo de posar «sense mainada» a les invitacions.

—Però si ja tindrà trenta anys! —he dit, indignada.

—És broma, maca. És clar que has de portar el teu iogurtet! Llogaré un castell inflable! Grrr! Tornem en directe. Hedepenjarpetonsadéu!

He provat d'engegar la tele per veure si la Talitha, com fa sovint, m'ha trucat quan estava en directe al seu programa, mentre passaven un vídeo. He pitjat desordenadament els botons com un mico amb un mòbil. Com és que avui en dia engegar la tele exigeix tres comandaments a distància amb noranta botons? Per què? Sospito que ho han dissenyat així uns tecnofrikis de tretze anys, competint entre ells des dels seus dormitoris sòrdids, per fer que tota la resta de persones es pensin que són els únics al món que no entenen per a què serveixen els botons, i provocant d'aquesta manera danys psicològics a la humanitat a una escala global i massiva.

He llançat el comandament al sofà amb petulància, i això ha fet que la tele, per atzar, cobrés vida, i a la pantalla ha aparegut la Talitha, del tot immaculada, amb una cama encreuada damunt l'altra, ben sexi, entrevistant aquell jugador de futbol del Liverpool amb els cabells foscos que té un problema de control de la còlera i que mossega la gent. El jugador feia cara de voler mossegar la Talitha, tot i que per raons molt diferents de les que el feien mossegar en el terreny de joc.

Molt bé. No ens hem de deixar endur pel pànic: sospesarem els pros i els contres de la qüestió de la festa Roxster/Talitha d'una manera calmada i madura.

PROS DE PORTAR EN ROXSTER A LA FESTA

* Seria espantós no anar a la festa de la Talitha. És amiga meva des de l'època d'*Ei, Gran Bretanya*, quan ella era una presentadora de notícies increïblement glamurosa i jo era una reportera increïblement incompetent.

* Seria molt divertit portar-hi en Roxster, i de fet també seria molt satisfactori, perquè això del trentè/seixantè aniversari posaria punt final d'una vegada a totes aquelles actituds paternalistes que expressen-compassió-per-les-dones-solteres-d'una-«determinada-edat», com si estiguessin condemnades de manera terminal a la seva solteria, mentre que als homes solters de la mateixa edat ja els pesquen abans no hagin acabat ni tan sols de signar els papers del divorci. I en Roxster és tan guapíssim i està tan bo que, de fet, és com si la seva existència negués la realitat del procés d'envelliment d'una servidora.

CONTRES DE PORTAR EN ROXSTER A LA FESTA

* En Roxster té idees pròpies, i de ben segur que s'ofendria si se'l tractés com un bufó o com un tractament antiedat.

* Crucialment, jo podria deixar d'agradar-li si tot d'una es troba envoltat de gent gran a la festa de celebració d'un seixantè aniversari i arriba a una conclusió totalment innecessària sobre la meva edat, tot i que, és clar, jo sóc **MOLT MÉS** jove que la Talitha. I francament, em nego a creure'm l'edat que tinc de debò. Com diu Oscar Wilde, trenta-cinc anys és l'edat perfecta per a una dona, i per això moltes dones han decidit tenir-la la resta de les seves vides.

* En Roxster segurament ja organitzarà una festa per la seva banda, amb gent jove apilonada a la balconada de casa seva, fent una barbacoa i escoltant música disco dels setanta amb un somriure irònic retro als llavis, i en aquest precís moment deu estar pensant com se les podria manegar per no convidar-me a la festa, no fos cas que els seus amics descobrissin que surt amb una dona que és literalment prou gran per ser la seva mare. De fet, avui en dia és tècnicament possible, amb l'avançament de la

pubertat per culpa de les hormones a la llet, etcètera, que jo sigui prou gran per ser la seva àvia. Oh, Déu meu. Com pot ser que el cap m'hagi pensat aquest pensament?

3.10 p.m. Grrr! He de passar a recollir la Mabel d'aquí vint minuts i encara no tinc a punt les galetes d'arròs. Grrr. Telèfon.

—Tinc Brian Katzenberg a la línia per parlar amb vostè.

El meu nou agent! Un agent de debò. Però ara ja feia TARDÍSSIM per recollir la Mabel si m'aturava i parlava.

—Puc trucar a en Brian d'aquí una estona? —he miolat, mentre provava d'untar margarina a les galetes d'arròs, enganxar-les una amb l'altra i ficar-les dins d'una bossa de plàstic de tanca hermètica, tot amb una sola mà.

—És amb referència al seu guió especulatiu.

—És que... sóc... en una reunió! —Com podia ser en una reunió i al mateix temps parlar per telèfon per dir que era en una reunió? Se suposa que són els assistents personals de la persona, els que diuen que la persona és en una reunió, i no la persona mateixa, que se suposa que no pot dir res de res precisament perquè és en una reunió.

He sortit immediatament cap a l'escola; ara, amb unes ganes desesperades de trucar i saber de què anava la trucada. En Brian, de moment, l'ha enviat a dues productores cinematogràfiques, i totes dues l'han rebutjat. ¿Però potser ara hi ha un peix que s'ha empassat l'ham?

He lluitat contra la necessitat aclaparadora de trucar a en Brian i dir-li que la meva «reunió» s'ha acabat tot de sobte, però he decidit que és molt més important arribar a l'hora per recollir la Mabel: jo sóc una mare entregada que sap prioritzar.

4.30 p.m. La recollida a l'escola ha estat encara més caòtica de l'habitual: com una il·lustració d'*On és en Wally?* amb mi-

lions de voluntàries de trànsit amb senyals d'estop en forma de piruleta, cotxets de nens, homes dins de furgonetes blanques barallant-se amb mares acadèmicament sobrequalificades al volant de quatre per quatre, un home en bicicleta amb un contraaix lligat a l'esquena, i ecomares en bicicletes amb cistells de llauna plens de criatures. Tot el carrer estava embussat. De sobte, una dona frenètica ha començat a baixar corrent pel carrer, mentre cridava:

—Enrere, ENRERE! Au, VA! Aquí ningú NO AJUDA GENS!

Quan ens hem adonat que hi ha hagut un accident esgarriós, jo i tothom hem començat a fer marxa enrere i a enfilar els nostres cotxes a les voreres i als jardins de les cases per deixar passar els serveis d'emergència. Quan el carrer ha quedat net, he tret el cap tímidament per donar un cop d'ull a l'ambulància/bany de sang. Però no hi havia cap ambulància, només una dona molt elegant que entrava amb indignació en un Porsche negre i que enfilava carrer avall amb un bramul furiós del motor, mirant-se malament tothom, amb una criatura uniformada i pagada d'ella mateixa al seient de l'acompanyant.

Quan he arribat a l'edifici d'Educació Infantil, la Mabel era l'única criatura que quedava a l'escala, a part de l'últim ressagat, en Thelonius, que estava a punt d'anar-se'n amb la seva mare.

La Mabel m'ha mirat amb aquells ulls tan grans i solemnes.

—Anem, col·lega —m'ha dit, afectuosament.

—No sabíem què se n'havia fet, de tu! —ha exclamat la mare d'en Thelonius—. Se n'havia tornat a descuidar?

—No —he miolat—. El carrer estava totalment embussat.

—La mama en té tzinquanta-un! —ha exclamat de sobte la Mabel—. La mama en té tzinquanta-un. Diu que en té trenta-tzinc però en té tzinquanta-un.

—Xxxt! Hahaha! —he respost a la mirada de la mare d'en Thelonious—. Afanyem-nos, que hem de recollir en Billy!

He pogut ficar la Mabel, que encara cridava «La mama en té tzinquanta-un!», dins del cotxe, i he fet l'habitual torsió del cos, cada cop més incòmoda a mesura que s'incrementa l'edat, per poder fixar el cinturó de seguretat a l'ancoratge, bellugant la mà entremig de tota la porqueria acumulada entre el respatllet i el seient elevador.

Hem arribat a l'edifici de Primària per recollir en Billy a temps de veure la Perfecta Nicolette, la Mare Model de la classe (casa perfecta, marit perfecte, fills perfectes: l'única petita imperfecció que té és el nom, segurament triat pels seus pares abans de la invenció del popular substitut nicotínic), envoltada de tota una colla de mares de Primària. La Perfecta Nicolette anava perfectament vestida i perfectament pentinada amb assecador, i duia una bossa de mà perfectament gegantina penjada a l'espatlla. M'hi he acostat, panteixant, per veure si podia treure l'aigua clara de l'últim Tema Polèmic, just en el moment que la Nicolette s'apartava els cabells de la cara amb un gest indignat; ha faltat ben poc perquè no em buidés un ull amb la punta de la bossa de mà gegant.

—Li he preguntat per què l'Atticus encara és a la secció D de futbol... És que l'Atticus torna a casa, literalment, fet un mar de llàgrimes... I el senyor Wallaker només m'ha dit: «Perquè és molt dolent. Alguna cosa més?».

He donat un cop d'ull al Tema Polèmic/nou mestre d'educació física: en forma, alt, una mica més jove que jo, amb els cabells curts, amb una certa retirada a en Daniel Craig. S'estava mirant malcarat un grup de nois escandalosos, i tot d'una ha fet un toc de xiulet i ha bramulat:

—Ei, vosaltres! Al guarda-roba ara mateix, o us poso una amonestació.

—Ho veieu? —ha continuat la Nicolette, mentre els nois

formaven una filera caòtica, com boiximans sobresaltats als quals haguessin reclutat per començar una Primavera Àrab al pati de l'escola. Després, els nois han provat de tornar a entrar a l'escola al trot, mentre cridaven:

—Un, senyor! Dos, senyor! —I el senyor Wallaker tocava el xiulet marcant el ritme d'una manera ridícula.

—Però està bo —ha dit la Farzia. La Farzia és la meva mare preferida de l'escola, que sempre té molt clares les seves prioritats.

—Bo, però casat —ha replicat la Nicolette—. I amb fills, tot i que ningú ho diria.

—Tenia entès que era amic del director —ha aventurat una altra mare.

—Exacte. Voleu dir que té cap titulació? —ha dit la Nicolette.

—Mama. —He alçat els ulls i he vist en Billy, amb la seva jaqueta, els cabells foscos despentinats i la camisa penjant per fora dels pantalons.— No m'han agafat per a l'equip d'escacs. —Els mateixos ulls, els mateixos ulls foscos, apunyalats pel dolor.

—Que no t'agafin, o que no guanyis, no té importància —li he dit, mentre l'abraçava furtivament—. El més important és qui ets.

—I és clar, que té importància. —Grrr! Era el senyor Wallaker.— Ha de practicar. S'ho ha de guanyar. —Quan ha fet mitja volta, he sentit clarament que murmurava:— La fam de privilegis entre les mares d'aquesta escola és increïble.

—Practicar? —he dit, amb alegria—. I ara! No se m'hauria acudit mai! Vostè deu ser molt i molt intel·ligent, senyor Wallaker! Vull dir: senyor!

M'ha mirat amb aquells ulls blaus tan freds.

—Què té a veure, això, amb el departament d'esports? —he afegit amb veu dolça.

—Jo dono la classe d'escacs.

—Quina meravella! També hi fa servir el xiulet?

El senyor Wallaker ha quedat desconcertat un moment, i després ha dit:

—Eros! Surt d'aquest parterre. Ara mateix!

—Mama —ha dit en Billy, que m'estirava la mà—. Els que han entrat a l'equip tindran dos dies sense escola per poder anar al torneig d'escacs.

—Practicaré amb tu.

—Però mama, tu jugues fatal a escacs.

—No és veritat! Jugo molt bé a escacs. Et vaig guanyar!

—No és veritat.

—I tant que sí!

—No ho és!

—Doncs és que et deixava guanyar perquè ets un nen petit —he esclatat—. I a més, tu tens avantatge perquè vas a classe d'escacs.

—¿Potser vostè també es podria apuntar a les classes d'escacs, senyora Darcy? —Oh, DÉU MEU. Què feia el senyor Wallaker, escoltant encara?— El límit d'edat per poder entrar a la classe d'escacs és de set anys, però si apliquem el barem de l'edat mental, segur que no tindrà cap problema. En Billy ja li ha donat la seva altra notícia?

—Ah! —ha dit en Billy, tot d'una més content—. Tinc llémenes!

—Llémenes! —Me l'he quedat mirant astorada, i la mà se m'ha enfilat instintivament als cabells.

—Sí, llémenes. En tenen tots. —El senyor Wallaker ha abaixat la mirada, amb una certa llueur als ulls.— M'adono que això provocarà una emergència nacional entre l'elit de mares del nord de Londres i els seus perruquers, però l'única cosa que s'ha de fer és passar-los la pinta de llémenes. I passar-se-la vostè, és clar.

Oh, Déu meu. Últimament en Billy es gratava força el

cap, però jo ho havia mig esborrat perquè ja tenia massa coses contra les quals m'havia d'enfrontar. Ara començava a notar que alguna cosa se m'arrossegava pel cap mentre els pensaments em feien capgirells. Si en Billy té llémenes, llavors segurament la Mabel té llémenes, i jo tinc llémenes, i això vol dir que... en Roxster té llémenes.

—Que va tot bé?

—Sí, no, súper! —he dit—. Tot va la mar de bé, de primera, apa, adéu, senyor Wallaker.

He girat cua, amb en Billy i la Mabel agafats de la mà, i he sentit que m'arribava un SMS. De seguida m'he posat les ulleres per llegir-lo. Era d'en Roxster.

<Has arribat gaire tard aquest matí, preciosa meva? ¿Vols que aquesta nit agafi el bus i porti pastís de carn i puré de patata?>

Grrr! No puc deixar que en Roxster vingui aquesta nit perquè he de passar la pinta de llémenes a tothom i he de rentar totes les coixineres. No pot pas ser normal, haver-te d'inventar una excusa per fer que el teu iogurtet no et vingui a veure perquè tota la casa té polls. Per què sempre m'han de passar aquestes coses a mi?

5 p.m. Hem entrat en tromba a la nostra caseta adossada amb el poti-poti habitual de motxilles, dibuixos arrugats, plàtans aixafats i una bossa molt gran de productes antipolls de la farmàcia, hem passat la planta baixa/despatx (molt redundant a part del sofà llit i caps buides de John Lewis) i hem baixat les escales fins al soterrani/cuina/sala d'estar més desendregat del món, on passem l'estona. He posat en Billy a fer deures i la Mabel a jugar amb els seus conillets «Satanians» (Sylvanian, de fet), mentre jo posava a coure els espaguetis a la bolonyesa. Però ara em fa patir què li puc dir a en Roxster pel que fa a aquesta nit, i no sé si li hauria de dir això dels polls.

5.15 p.m. Potser no.

5.30 p.m. Oh, Déu meu. Acabo d'enviar un SMS: <M'encantaria, però he de treballar aquesta nit, millor que no>, quan tot d'una la Mabel s'ha aixecat d'un salt i ha començat a cantar la cançó menys preferida d'en Billy per provocar-lo:

—*Forgueddabauda moni moni moni!* —Just en aquell moment ha sonat el telèfon.

M'hi he abraonat, i llavors ha estat en Billy qui s'ha aixecat d'un salt, tot cridant:

—Mabel, para de cantar Jessie J! —I la veu d'una recepcionista ha mormolat:

—Tinc Brian Katzenberg al telèfon per parlar amb vostè.

—Uh, que potser podria trucar a en Brian d'aquí un...

—*Berbling berbling!* —cantava la Mabel mentre perseguia en Billy al voltant de la taula.

—Li passo en Brian ara mateix.

—Nooo! Sisplau, que podria...

—Mabel! —ha xisclat en Billy—. Paraaaaaaaaaaaa!

—Xxxt! Estic al TELÈFON!

—Eeiieiii! —La veu enèrgica i animada d'en Brian.—
Què! Gran notícia! Greenlight Productions vol comprar una opció per al teu guió.

—Què? —he dit, amb el cor fent saltets—. ¿Això vol dir que en faran una pel·lícula?

En Brian ha rigut amb ganes.

—Això és la indústria cinematogràfica! Només et donaran una quantitat petita de diners per desenvolupar-lo, i...

—Mamaaaa! La Mabel té un ganivet!

Tapo el micròfon de l'aparell amb la mà i xiuxiuejo amb les dents serrades:

—MABEL! Dóna'm el ganivet! Ara mateix!

—Escolta? Escolta? —deia en Brian—. Laura, em sembla que hem perdut la Bridget...

—No! Sóc aquí! —he dit, i m’he abraonat damunt la Mabel, que ara s’abraonava damunt d’en Billy tot brandant el ganivet.

—Volen fer una reunió exploratòria dilluns al migdia.

—Dilluns! Genial! —he exclamat, mentre arrencava el ganivet a la Mabel—. ¿Una reunió exploratòria és com una entrevista...?

—Maaamaaaa!

—Xxtt! —Els he arrossegat tots dos cap al sofà i m’he començat a barallar amb els comandaments.

—Només tenen un parell d’inconvenients amb el guió, i en volen parlar abans de decidir si tiren endavant.

—D’acord, d’acord. —Tot d’una m’he sentit ferida i indignada.— ¿Tenen un parell d’inconvenients amb el guió *abans* de comprar-lo? Però quins inconvenients poden tenir?

—Tu recorda que ells no voldran...

—Mamaaa. Tinc saaaaang!

—Et truco d’aquí una estona?

—No passa res! —li he dit desesperadament mentre la Mabel cridava:

—Truca a l’ambulàntzida!

—Què deies?

—No voldran un guionista novell que es posi difícil. Has de trobar la manera d’acceptar el que vulguin.

—D’acord, d’acord. O sigui, ¿que no els haig de tocar la pera?

—Exacte! —ha dit en Brian.

—El meu gemmà ez mor! —ha somicat la Mabel.

—Uhh, que passa res...?

—No, tot bé, súper, dilluns a les dotze en punt! —he dit justament quan la Mabel ha xisclat:

—He matat el meu gemmà!

—D’acord —ha dit en Brian amb una veu una mica ne-guitosa—. Faré que la Laura t’envii els detalls per email.

6 p.m. Quan l'escàndol es va calmar, l'esgarrinxadeta minúscula al genoll d'en Billy tapada amb una tireta de Superman, punts negatius apuntats al Gràfic de Conseqüències de la Mabel, i els espaguetis a la bolonyesa als seus estómacs, em van començar a desfilars pel cap múltiples qüestions, tal com li passa a una persona que s'ofega, però en el meu cas eren més optimistes. Què em posaria per anar a la reunió? Guanyaria potser un Oscar al millor guió adaptat? La Mabel no acabava l'escola més aviat, el dilluns? Com m'ho faria, per anar-la a recollir? Què em posaria per a la cerimònia dels Oscars? Calia que digués a la gent de Greenlight Productions que en Billy té polls?

8 p.m. *Polls trobats 9, insectes adults 2, ous/llémenes 7 (molt bé)*

He banyat els nens i els he passat la pinta de llémenes, cosa que de fet és una passada de divertida. He trobat dos insectes de debò als cabells d'en Billy i set ous darrere de les orelles, dos darrere d'una i una magnífica collita de cinc darrere de l'altra. És tan satisfactori veure aparèixer els puntets negres a la pinta de llémenes blanca! La Mabel s'ha enfadat una mica perquè ella no en tenia cap, però s'ha animat quan li he deixat passar-me la pinta a mi i ha resultat que jo tampoc no en tenia. En Billy sacsejava la pinta en la nostra direcció i presumia:

—En tinc set! —Però quan la Mabel ha començat a plorar, ell n'hi ha posat tres dels seus als cabells amb molta delicadesa, i és clar, hem hagut de tornar a passar la pinta de llémenes a la Mabel.

9.15 p.m. Els nens dormen. Orgullosa com una mala cosa pel tema de la reunió. Torno a ser una dona professional i aniré a una reunió! Em posaré el vestit de seda blau marí i aniré que em rentin el cap i em pentinin amb assecador

malgrat el comentari altiu i desagradable del coi de senyor Wallaker. I malgrat la sensació creixent que l'hàbit cada cop més estès entre les femelles de pentinar-se amb assecador està convertint les dones en l'equivalent d'aquells homes del segle XVIII (o XVII?) que només se sentien còmodes en públic si portaven perruques empolvorades.

9.21 p.m. Oh, però potser és moralment inacceptable anar a la perruqueria a fer-me pentinar amb assecador si puc tenir llèmenes indetectables a l'inici del seu cicle de set dies.

9.25 p.m. Sí. És moralment inacceptable. Potser la Mabel i en Billy tampoc haurien d'anar a jugar a casa de ningú.

9.30 p.m. També tinc la sensació que hauria de dir la veritat a en Roxster sobre els polls, perquè les mentides són dolentes en una relació. Però potser en aquest cas no mencionar el maldecap concret em pot estalviar maldecaps futurs.

9.35 p.m. Els polls plantegen una quantitat insospitada de dilemes morals moderns.

9.40 p.m. Grrr! Acabo de repassar tot el meu guarda-roba (és a dir, el munt de roba apilonat damunt la bicicleta estàtica), a més dels armaris de debò, i no puc trobar el vestit de seda blau marí. Ara no tinc res per posar-me per anar a la reunió. Res. Com és que tinc tanta roba entaforada a l'armari i el vestit de seda blau marí és l'única peça que em puc posar per a qualsevol ocasió important?

Decideixo que en el futur, en comptes de passar les nits omplint-me la boca de formatge ratllat i provant per tots els mitjans de no buidar ampolles de vi, dedicaré el temps a repassar tota aquesta roba, a donar als pobres tot el que fa més d'un any que no m'he posat, i a organitzar tota la resta per

fer-ne un guarda-roba «encapsulat» de peces barrejables i combinables perquè vestir-se es converteixi en una joia tranquil·la i relaxant, en comptes d'una cursa histèrica. I després faré vint minuts de bicicleta estàtica. Perquè la bicicleta estàtica no és cap guarda-roba, evidentment, sinó una bicicleta estàtica.

9.45 p.m. Tot i que potser és una cosa bona, portar sempre el vestit de seda blau marí a l'estil del Dalai Lama i la seva túnica. Si és que puc trobar el vestit. Suposo que el Dalai Lama en té unes quantes, de túniques, o una tintoreria oberta les vint-i-quatre hores, i que no deixa les túniques al fons de tot d'un armari ple de roba de Top Shop, Oasis, ASOS, Zara, etc., que s'ha comprat però que no es posa.

9.46 p.m. O damunt la bicicleta estàtica.

9.50 p.m. He pujat a veure què fan els nens. La Mabel estava adormida, amb tots els cabells damunt la cara, com sempre, de manera que sembla com si tingués el cap girat de l'inrevés, i amb la Saliva ben arrapada. La Saliva és la nina de la Mabel. En Billy i joensem que deu haver barrejat el nom de Sabrina la Bruixa Adolescent amb el dels conillets Sylvanian, però la Mabel troba que és perfecte.

He fet un petó a la galta calenta d'en Billy, ben arraulit amb en Mario, en Horsio i els Puffles Un i Dos, moment en el qual la Mabel ha aixecat el cap i ha dit:

—Quin tempz méz maco que fa. —I s'ha tornat a estirar.

Me'ls he mirat, he acaronat les seves galtes suaus, he escoltat les seves respiracions ronquívoles i llavors el pensament fatal, «Si almenys...», m'ha envaït el cap sense avisar. «Si almenys...»: la foscor, els records i el dolor s'han alçat i m'han engolit com un tsunami.

10 p.m. He baixat les escales corrent cap a la cuina. Pitjor: tot silenciós, desolat, buit. «Si almenys...». Prou. No m'ho puc permetre. Engega el bullidor. No te'n vagis cap al costat fosc.

10.01 p.m. Timbre! Gràcies a Déu! ¿Però qui pot ser, a aquestes hores de la nit?